

UZASADNIENIE

Powód M. S. (1) wniósł pozew o zapłatę przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W., w którym zażądał zasądzenia kwoty 10.257,03 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 05.10.2016r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że dochodzona pozwem kwota stanowi równowartość szkody doznanej przez A. P. w wyniku kolizji zaistniałej w dniu 1 września 2016 roku, w której uszkodzeniu uległ samochód V. o nr rej. (...). Pozwany ustalił odszkodowanie w wysokości 11.345,26 zł i taką kwotę przekazał poszkodowanemu. Powód zawarł z poszkodowanym umowę przelewu wierzytelności o zapłatę odszkodowania, a następnie zlecił oszacowanie kosztów naprawy pojazdu. Sporządzony na zlecenie powoda kosztorys wskazuje, że koszt naprawy pojazdu wynosi 21.417,79 zł. Powód domagał się zapłaty różnicy pomiędzy ustalonymi kosztami naprawy samochodu oraz kosztami sporządzenia kosztorysu, a przekazaną poszkodowanemu kwotą odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany podał, że pojazd, który został uszkodzony miał w chwili wypadku 9 lat, wobec czego niezasadne było użycie do jego naprawy nowych, oryginalnych części zamiennych z autoryzowanego serwisu samochodowego. Użycie takich części doprowadziłoby do bezpodstawnego wzbogacenia powoda. W ocenie pozwanego naprawa pojazdu, której celem jest przywrócenie go do stanu poprzedniego winna zostać wykonana z użyciem takich samych części, które znajdowały się w pojeździe w dniu kolizji. Wobec trudności w uzyskaniu takich części pozwany uwzględnił spadek wartości uszkodzonych części na skutek kolizji i w tym celu zastosował procentowe obniżenie wartości części zamiennych w wysokości 20 %. Sporządzony na zlecenie powoda kosztorys zakładający użycie do naprawy wyłącznie części oryginalnych zawyża koszty naprawy pojazdu. Pozwany podniósł ponadto, że w braku wykazania, że powód poniósł koszt naprawy samochodu wyższy niż ustalony w kosztorysie zakładu ubezpieczeń, nie ma podstaw do ustalania kosztów naprawy metodą rachunkową, a przedłożony przez powoda kosztorys ma charakter symulacyjny. Rozliczenie kosztów naprawy jest możliwe jedynie po faktycznej naprawie i na podstawie przedstawionych faktur, czego powód nie uczynił. Zdaniem pozwanego, ustalona w postępowaniu likwidacyjnym kwota odszkodowania, z uwagi na zastosowaną metodykę jego wyliczenia, umożliwia doprowadzenie pojazdu w niezbędnym i uzasadnionym zakresie do stanu przed powstaniem szkody. Pozwany ponadto podniósł, że poniesienie przez powoda kosztu sporządzenia opinii – kalkulacji naprawy nie było uzasadnione ani konieczne i powód tym samym spowodował zwiększenie rozmiarów szkody, za które pozwany nie odpowiada. Pozwany wniósł ponadto o oddalenie powództwa co do żądania zasądzenia odsetek za opóźnienie ponieważ powód nie udowodnił, aby pozwany spóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

Na rozprawie w dniu 20 lutego 2018 roku strony nie były obecne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 września 2016 roku miała miejsce kolizja drogowa, w której uszkodzeniu uległ samochód V., nr rej. (...) należący do A. P.. Sprawca kolizji zawarł z (...) Spółką Akcyjną w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu za szkody związane z ruchem tego pojazdu.

Okoliczności niesporne

Pismem z 2 września 2016 roku (...) S.A. poinformowało poszkodowanego o zarejestrowaniu zgłoszenia szkody powstałej wskutek kolizji w dniu 1 września 2016r.

Dowód:

- dokumenty w aktach szkody – k. 73.

(...) S.A. w W. ustalił odszkodowanie w kwocie 11.345,26 zł i przekazał tę kwotę poszkodowanemu.

Okoliczność niesporna, a ponadto:

- pismo z dn. 28.09.2016r. - k. 16,
- kosztorys – k. 12-15.

W dniu 5 października 2016 roku M. S. (1) nabył wierzytelność o zapłatę odszkodowania wynikającego z uszkodzenia pojazdu marki V. o nr rej. (...) w dniu 1 września 2016 roku.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z dn. 05.10.2016r. - k. 26-27.

W kalkulacji naprawy z dnia 14 października 2016r. ustalono wysokość kosztów naprawy samochodu V., nr rej. (...) w kwocie 21.417,79 zł.

Dowód:

- kalkulacja naprawy – k. 19-25.

W dniu 5 października 2016 roku zostało sporządzone zawiadomienie o przelewie wierzytelności adresowane do (...) S.A.

Pismem z dnia 14 października 2016 roku (...) S.A. został wezwany do zapłaty kwoty 10.257,53 zł jako różnicy pomiędzy wypłaconym odszkodowaniem a należnym.

M. S. poniósł koszt sporządzenia kosztorysu naprawy samochodu V. (...) w wysokości 184,50 zł.

Dowód:

- zawiadomienie z dn. 14.10.2016r. - k. 33-34,
- zawiadomienie z dnia 05.10.2016r. - k. 31,
- faktura nr (...) – k. 32.

Koszt naprawy samochodu V., nr rej. (...) z uwzględnieniem występujących zamienników części oryginalnych, w tym wykładziny zderzaka, listwy ochronnej, lampy kierunkowskazu, błotnika przedni, wahacza poprzecznego, obudowy łożyska, amortyzatora i piasty koła oraz stawek obowiązujących na lokalnym rynku za pracę blacharza i lakierników wynosi 12.937,73 zł. Zastosowanie do naprawy pojazdu występujących na rynku zamienników części oryginalnych pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego i spowoduje odpowiednią jakość naprawy.

Dowód:

- opinia biegłego I. G. – k. 86-90,
- opinia uzupełniająca – k. 150-185.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo zasadne.

Podstawą prawną roszczenia powoda był art. 805 k.c. w zw. z art. 34 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 392 ze zm.) oraz art. 509 k.c.

Stosownie do art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie: 1) przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku; 2) przy ubezpieczeniu osobowym - umówionej sumy pieniężnej, renty lub innego świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku w życiu osoby ubezpieczonej.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 cytowanej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu mechanicznego uważa się również szkodę powstałą podczas i w związku z: **1)** wsiadaniem do pojazdu mechanicznego lub wysiadaniem z niego; **2)** bezpośrednim załadowywaniem lub rozładowywaniem pojazdu mechanicznego; **3)** zatrzymaniem lub postojem pojazdu mechanicznego (ust. 2).

W myśl art. 36 ust. 1 ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Stosownie do art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Niespornymi okolicznościami sprawy było spowodowanie szkody przez kierowcę będącego stroną umowy ubezpieczenia OC zawartej z pozwanym oraz powstanie szkody na skutek kolizji w dniu 1 września 2016r. Powód nie kwestionował zakresu uszkodzeń pojazdu ustalonego w postępowaniu likwidacyjnym z kolei pozwany nie zaprzeczył, że ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą wobec powoda, podnosił że przekazana poszkodowanemu kwota 11.345,26 zł stanowi pełną kompensację szkody, a wysokość odszkodowania jest adekwatna zarówno do stanu pojazdu przed wypadkiem, jego roku produkcji, przebiegu, jak i zakresu uszkodzeń pojazdu ustalonych w postępowaniu likwidacyjnym. Pozwany konsekwentnie twierdził, że sposób ustalenia odszkodowania w postępowaniu likwidacyjnym uwzględniał stan pojazdu, stopień zużycia części zamiennych których wymiana jest konieczna oraz spadek wartości uszkodzonych części zamiennych. Pozwany ponadto nie zaprzeczył skuteczności przelewu wierzytelności na powoda.

Okolicznością sporną w procesie były rozmiary szkody rozumianej jako koszt niezbędnych napraw pojazdu celem przywrócenia go do stanu technicznego przed szkodą. Pozwany zakład ubezpieczeń wywodził, że w obliczu braku dodatkowych dowodów wskazujących na potrzebę wydatkowania środków przewyższających przyznane poszkodowanemu odszkodowanie, ustalone w postępowaniu likwidacyjnym odszkodowanie pozwala na naprawę pojazdu i doprowadzenie go do stanu technicznego istniejącego przed kolizją, a przy tym nie prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia powoda. Pozwany argumentował, że ustalone odszkodowanie uwzględnia średnie ceny zakupu części zamiennych oraz koszty robocizny. Z kolei powód wywodził wysokość roszczenia z konieczności uwzględnienia w kosztorysie wyłącznie wartości części zamiennych oryginalnych, które dają gwarancję należytej jakości naprawy i przywrócenia pojazdu do stanu przed szkodą, a ponadto gwarantują bezpieczeństwo użytkownikom ruchu drogowego. Powód zaprzeczał, aby do osiągnięcia tego celu mogły zostać użyte części inne niż oryginalne, w tym części wyprodukowane przez tego samego producenta, nie posiadające jednak jego oznaczenia, podniósł że zastosowanie tych części winno zostać poprzedzone ustaleniem czy producent zaświadczył, że zostały one wyprodukowane zgodnie z obowiązującymi specyfikacjami i standardami produkcyjnymi. Powód podnosił, że części zamienne inne niż oryginalne nie gwarantują bezpieczeństwa uczestników ruchu drogowego.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które

mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2). Stosownie do art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Podstawową funkcją odszkodowania jest funkcja kompensacyjna, co oznacza, iż odszkodowanie winno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem, wyrządzającym szkodę. W wypadku zakładu ubezpieczeń, ponoszącego odpowiedzialność gwarancyjną za sprawcę szkody, odpowiedzialność odszkodowawcza ograniczona jest w zasadzie do zapłaty świadczenia pieniężnego.

W orzecznictwie prezentowane jest ugruntowane stanowisko co do obowiązku poniesienia kosztów nowych i oryginalnych części zamiennych przez zakład ubezpieczeń ponoszący odpowiedzialność gwarancyjną na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, jednakże w sytuacji gdy jest to celowe i uzasadnione. W uzasadnieniu uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2012r., sygn. III CZP 80/11 wskazano, że „zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi”. Pogląd ten został wyrażony celem ujednolicenia wykładni art. 363 § 1 w zw. z 361 § 2 k.c. We wcześniejszym orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażany był pogląd, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, do których to wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972r., sygn. akt II CR 425/1972; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, sygn. akt III CZP 32/2003, Lex (...), 26 sierpnia 2015r.). W uzasadnieniu uchwały z 12 kwietnia 2012r. odnotowano poglądy odmienne wyrażone w orzecznictwie sądów powszechnych, które prowadzą do wniosku, że w sytuacji gdy uszkodzona została rzecz już częściowo używana, to ciężar jej przywrócenia do stanu poprzedniego spoczywałby częściowo na poszkodowanym. Takie obciążenie poszkodowanego skutkami zawinionego działania sprawcy szkody lub innej osoby odpowiedzialnej cywilnie za tę szkodę jest w ocenie Sadu niezasadne. Przywrócenie bowiem rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów i materiałów, to poniesione na to wydatki wchodzą w skład kosztu naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego, a w konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę (Wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972 r., sygn. akt II CR 425/72, Lex (...), 27 sierpnia 2015r.).

Ustalając wysokość odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem naprawienia szkody, Sąd miał na uwadze ustalony zakres uszkodzeń pojazdu V. nr rej. (...) oraz wnioski wynikające z treści opinii biegłego I. G.. Najistotniejszym wnioskiem opinii biegłego jest ten, w którym biegły stwierdził że naprawa pojazdu, z uwzględnieniem roku jego produkcji, braku dostępnej historii dotychczasowych napraw, przy użyciu części zamiennych, tzw. zamienników, nie posiadających logo producenta umożliwi przywrócenie pojazdu do stanu przed powstaniem szkody. Sąd przyjął w oparciu o opinię biegłego, że naprawienie szkody wynikającej z uszkodzenia pojazdu nie musi zatem polegać na zastosowaniu przy jego naprawie wyłącznie oryginalnych części zamiennych i wyłącznie w autoryzowanym warsztacie. Powód nie wykazał w procesie, aby wyłącznie oryginalne części zamienne wymienione w kosztorysie sporządzonym na swoje zlecenie doprowadziły do doprowadzenia pojazdu do stanu przed szkodą, nie przedstawił także żadnych środków dowodowych na wykazanie twierdzeń, że zastosowanie części nieoryginalnych, czy to oznaczonych symbolem (...), czy (...) nie będzie gwarantować właściwej jakości naprawy i zapewnienia bezpieczeństwa użytkownikowi samochodu i innym uczestnikom ruchu drogowego, w odniesieniu do konkretnych części zamiennych których wymiana jest konieczna. Biegły I. G. sporządził 3 warianty kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, przy czym pierwszy obejmował koszt części

nowych i oryginalnych, wariant 2 – koszt części oryginalnych i dostępnych na rynku zamienników, a także wariant 3 – z uwzględnieniem cen części oryginalnych z potrąceniem ich wartości o 20%. Wariant 2 opinii uwzględnia ceny części nowych i oryginalnych - zestawu mocowania błotnika, śruby, nakrętka, łącznika koła, drzwi lewych, zatrasku wykładziny, wspornika zespołów przednich, przegubu, felgi i opony. Powód nie wykazał, że pozostałe elementy których dotyczy rozbieżność w kosztach wymiany (wykładzina zderzaka, listwa ochronna, lampa kierunkowskazu, błotnik przedni, wahacz poprzeczny, obudowa łożyska, amortyzator i piasta koła) mają odmienną jakość zależną od ceny tych części i wymagane jest dla zachowania jakości naprawy i bezpieczeństwa użytkownika zastosowanie wyłącznie części oryginalnych. Z zestawienia tzw. optymalizacji (k. 171-176 akt) wynika natomiast, że części te oferowane są na rynku przez wielu producentów i w istotny sposób ich cena jest niższa od oferowanej przez producenta pojazdu V.. Sąd przyjął, że w materiale dowodowym brak jest jakichkolwiek informacji o dotychczasowym sposobie wykonywania napraw uszkodzonego pojazdu, brak dowodów na wykazanie, że posiadacz samochodu dokonywał napraw wyłącznie użyciem części oryginalnych, a zważywszy na wiek samochodu (9 lat w dacie uszkodzenia) i jego przebieg (392 103 km), przyjęc należy, że nie budzi wątpliwości stanowisko biegłego I. G. , że doprowadzenie tego pojazdu do stanu przed kolizją jest możliwe z użyciem zarówno części oryginalnych, jak i części zamiennych o porównywalnej jakości i dostępnych nieoryginalnych zamienników. Dodać należy, że zasady doświadczenia życiowego wskazują na to, że przeciętny użytkownik samochodu będzie się starał osiągnąć właściwą jakość naprawy przy możliwie najniższych wydatkach, co uwzględnia reguła zastosowana przez biegłego I. G. przy opracowaniu kosztorysu napraw uszkodzeń. W opinii uzupełniającej biegły wskazał, że wybór części zamiennych w postaci najtańszych zamienników został dokonany przy uwzględnieniu ich jakości gwarantującej przywrócenie stanu technicznego pojazdu.

Porównanie opinii biegłego z kosztorysem sporządzonym na zlecenie powoda wskazuje na to, że różnice pomiędzy nimi wynikają przede wszystkim z ustalenia jakiego rodzaju części zamienne oznaczone jako wykładzina zderzaka, listwa ochronna, lampa kierunkowskazu, błotnik przedni, wahacz poprzeczny, obudowa łożyska, amortyzator i piasta koła mogą doprowadzić do przywrócenia pojazdu do stanu przed szkodą. Biegły ustalał koszt naprawy przyjmując ponadto koszt 1 roboczogodziny w kwocie 95 zł, a ponadto odmiennie określił potrzebny nakład pracy w postaci jednostek czasu . Sąd zważył, że powód domagał się zasądzenia odszkodowania z uwzględnieniem kosztu oryginalnych części zamiennych o najwyższych cenach, przy czym w ocenie Sądu przyjęcie najwyższej ceny tych części jest nieuzasadnione zważywszy na cel naprawy pojazdu.

Sąd uwzględnił ponadto koszt sporządzenia kosztorysu naprawy na zlecenie pozwanego w kwocie 184,50 zł. Ustalenie kosztów napraw pojazdu było bowiem powodowi niezbędne do weryfikacji poprawności kosztorysu pozwanego oraz niezależnie od wyników tego kosztorysu okazało się częściowo zasadne, skoro biegły I. G. stwierdził, że koszt przywrócenia pojazdu do stanu przed wypadkiem jest wyższy od ustalonego przez pozwanego.

Sąd uwzględnił wyliczenie biegłego I. G. w kalkulacji naprawy (k. 86-90), w tym nakład pracy niezbędnej do wykonania napraw i koszt godziny pracy w wysokości 95 zł/h. Uwzględniając skorygowaną wartość kosztów naprawy przy użyciu zarówno części oryginalnych, jak i dostępnych zamienników (wariant II) w opinii uzupełniającej z 06.11.2017r. ustalony przez biegłego koszt naprawy – 12.937,73 zł został powiększony o koszt sporządzenia kosztorysu na zlecenie powoda – 184,50 zł . Mając na uwadze, że pozwany przekazał poszkodowanym kwotę 11.345,26 zł, to odpowiednią kwotą służącą naprawieniu szkody w całości jest 1.776,97 zł. $(12.937,73 \text{ zł} + 184,50 = 13.122,23 \text{ zł} - 11.345,26 \text{ zł} = 1.776,97 \text{ zł})$. Dlatego też, w oparciu o powyższe okoliczności Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda M. S. (1) tę kwotę wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 października 2016 roku, tj. terminu wskazanego w pozwie albowiem pozwany pozostawał tego dnia w opóźnieniu spełnienia świadczenia pieniężnego skoro zawiadomienie o szkodzie zarejestrował w swoim systemie w dniu 2 września 2016 roku, liczącymi od kwoty 1.692,47 zł oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 184,50 zł od dnia wniesienia pozwu, tj. od 26 października 2016 roku do dnia zapłaty.

Co do pozostałej części powództwa, zostało ono oddalone jako niezasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015, poz. 1800

ze zm.) oraz art. 100 kpc. Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W myśl § 3 do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Zgodnie z art. 99 kpc stronom reprezentowanym przez radcę prawnego, rzecznika patentowego lub Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. W myśl art. 100 kpc w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Powód wygrał proces w 17,3 %, zatem w tej części poniesione koszty procesu winny zostać przez pozwanego zwrócone. W pozostałej części, tj. co do 82,7 % kosztów procesu, obciążają one powoda stosownie do części, w której proces przegrał. Łącznie poniesione przez strony koszty procesu wynoszą 8.547 zł i obejmują: opłatę od pozwu 513 zł, koszty zastępstwa procesowego stron w kwotach po 3600 zł oraz wniesione przez strony zaliczki na koszt sporządzenia opinii przez biegłego po 400 zł. W oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i stosunkowego rozdzielania kosztów pozwany obowiązany jest ponieść kwotę 1.478,63 zł (17,3 % z kwoty 8.547 zł), a rzeczywiście poniesione przez pozwanego koszty to 4.017 zł, podczas gdy powoda obciąża wysokość kosztów w kwocie 7.068,37 zł (82,7 % z kwoty 8.547 zł). Powód jest zatem obowiązany do zwrotu pozwanemu tytułem kosztów procesu kwoty 2.538,37 zł ((...) – 1.478,63 = 2.538,37 zł).